

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Michala Bobka, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **Mgr. P. M.**, zast. Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem se sídlem Čimelice 112, Čimelice, proti žalovanému: **první náměstek policejního prezidenta**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2023, č. j. PPR-5609-6/ČJ-2023-990131, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2025, č. j. 5 Ad 2/2023 - 103,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a předchozí řízení

[1] Žalobce byl uznán vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku podle § 71 odst. 1 písm. a) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „veterinární zákon“), kterého se z vědomé nedbalosti dopustil porušením § 4 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona tím, že: „*jako chovatel porušil povinnost chovat zvířata způsobem, v prostředí a podmínkách, které vyžadují jejich biologické potřeby, fyziologické funkce a zdravotní stav a předcházet poškození jejich zdraví, když dne 20. 6. 2019 v přesně nezjištěné době, nejpozději však v 15:34 hodin, na [svém] pozemku u [svého] domu [...], uložil služebního psa útvaru plemene belgický ovčák jménem Connor s evidenčním číslem 15141, který*

mu byl svěřen do osobní péče rozhodnutím služebního funkcionáře a také k ustájení, a spolu s ním i svého psa plemene belgický ovčák jménem Bond do zavazadlového prostoru osobního automobilu tovární značky Škoda Octavia [...]. Následně dveře vozidla uzavřel, aniž by spolehlivě zajistil ochlazování vzduchu uvnitř, přičemž jednal s vědomím, že vozidlo stojí na místě vystaveném přímému slunečnímu svitu. Se znalostí fyziologických potřeb zvířat, znalostí výcvikového programu a s přihlédnutím k tehdejšímu počasí, když panovaly vysoké teploty vzduchu, se vzdálil od vozidla, ve kterém ponechal oba psy po přesně nezjištěnou dobu, která však byla dostačující k tomu, aby došlo k přehřátí organismu, oběhovému kolapsu a následnému úhynu obou psů“.

[2] Za výše uvedené jednání žalovaný uložil žalobci kázeňský trest (pokutu ve výši 2 500 Kč) podle § 51 odst. 1 písm. e) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů.

[3] Pro stejný skutek bylo s žalobcem nejprve vedeno trestní řízení pro přečin zanedbání péče o zvíře z nedbalosti podle § 303 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Okresní soud v Mělníku shledal v říjnu 2020 žalobce vinným z tohoto přečinu. Krajský soud v Praze se v lednu 2021 ztotožnil s názorem okresního soudu, že žalobce formálně naplnil všechny znaky přečinu zanedbání péče o zvíře z nedbalosti. Krajský soud uvedl, že se žalobce dopustil skutku v hrubé vědomé nedbalosti, neboť věděl, že může svým jednáním porušit či ohrozit zájem chráněný trestním zákonem a bez přiměřených důvodů spoléhal, že takový následek nezpůsobí.

[4] Krajský soud však rozhodl, že jednání žalobce nedosáhlo takové společenské škodlivosti, aby ho soud mohl kvalifikovat jako trestný čin. Proto rozhodnutí okresního soudu zrušil a věc postoupil Krajskému ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „pražské ředitelství“), aby posoudilo, zda žalobcovo jednání nenaplnilo skutkovou podstatu přestupku.

[5] Pražské ředitelství následně zahájilo s žalobcem kázeňské řízení. Náместek ředitele pražského ředitelství uznal žalobce vinným z přestupku podle § 71 odst. 1 písm. a) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon). Konstatoval, že žalobce nemohl při polojasném počasí, přímém slunečním svitu a vysokých teplotách spoléhat, že otevření jedné z zadních dveří zajistí psům v kufru dostatečný přísun vzduchu. Jednání žalobce tak posoudil jako vědomou nedbalost. Žalobce totiž věděl o možném následku (ohrožení zdraví či života psů), ale bez přiměřených důvodů (pouhé otevření jedné z zadních dveří) spoléhal, že takový následek nezpůsobí. Žalobce přitom byl schopen rozpoznat a zhodnotit, i vzhledem ke svým profesním zkušenostem, že psy může v kufru ohrozit na zdraví či na životě. Žalobce se proti rozhodnutí náměstka ředitele odvolal k řediteli pražského ředitelství. Ten odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí náměstka ředitele potvrdil.

[6] Žalobce podal proti rozhodnutí ředitele správní žalobu k Městskému soudu v Praze. Městský soud žalobci vyhověl, rozhodnutí ředitele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (rozsudkem ze dne 13. 9. 2022, č. j. 11 Ads 16/2021 - 67). Městský soud zrušil rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost. Ze spisu totiž nebylo jasné, z jakých konkrétních listin správní

pokračování

orgány při rozhodování vycházely. Náměstek ředitele i ředitel v odůvodněních svých rozhodnutí jen obecně odkázali na spisové materiály orgánů činných v trestním řízení, aniž označili konkrétní listiny.

[7] Ředitel pražského ředitelství následně postoupil věc žalovanému (prvnímu náměstkovi policejního prezidenta) z důvodu podjatosti podle § 14 odst. 6 správního řádu. Žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí náměstka ředitele. Ve svém posouzení vycházel žalovaný zejména z protokolu o výsledku žalobce, protokolu z hlavního líčení, protokolu o výsledku mjr. K. a protokolu o výsledku MVDr. N.. Dále uvedl, že situaci na místě činu popisuje úřední záznam o ohledání věci, ve kterém je i fotodokumentace. Změny v tělech psů podrobně popsal MVDr. N.. Ten rovněž zpracoval protokol o pitvě služebního psa Connora, z něhož je zřejmé, že příčinou smrti bylo přehřátí organismu a oběhový kolaps. Teplotu, rychlost větru a podnební podmínky prokázala zpráva Českého hydrometeorologického ústavu. S ohledem na téměř bezvětří, přímý sluneční svit a vysoké teploty žalovaný uvedl, že i přes jedny otevřené zadní dveře panovaly ve vozidle podmínky neslučitelné se životem psů, čehož si měl žalobce být vědom. Jednal proto ve vědomé nedbalosti.

[8] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného znovu u městského soudu. Městský soud žalobu rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Uvedl, že odpovědnost za přestupek není promlčena, protože se po dobu trestního řízení a řízení před správním soudem promlčecí doba staví. Dále uvedl, že rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné, protože žalovaný konkrétně poukázal na důkazy, ze kterých vycházel, a z těchto důkazů je seznatelné, jaké závěry z nich učinil. Nedůvodná byla i námitka žalobce, že jednal v krajní nouzi, protože žalobce se poté, co se přesvědčil, že se synovi nic vážného nestalo, měl vrátit k vozidlu a psy pustit. Prodléváním u dětí, kterým nehrozilo nebezpečí, způsobil žalobce úhyn obou psů.

[9] Městský soud se neztotožnil s námitkou žalobce, že jeho jednání není dostatečně společensky škodlivé. Podle městského soudu je úhyn obou psů závažný, i vzhledem k téměř dvacetileté zkušenosti žalobce v kynologické činnosti. Skutečnost, že se zadní dveře zavřely, neznamena podle městského soudu přerušení příčinné souvislosti. Ani otevření jedné dveří v kontextu vysoké teploty, přímého slunečního svitu a skoro úplného bezvětří by totiž nezajistilo dostatečný přísun vzduchu. Tvrzení žalobce, že zadní dveře zavřela třetí osoba, považoval městský soud za ryze účelové. Městský soud se neztotožnil ani s námitkou, že byla výpověď MVDr. N. nevěrohodná, anebo že žalobci nebylo upřesněno, které povinnosti § 4 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona porušil.

[10] Nedůvodná rovněž byla námitka, že pražské ředitelství je podjaté, protože žalobce právě tomuto ředitelství způsobil škodu a úřední osoby, které řízení vedly, hájily majetkové zájmy ředitelství. Městský soud konstatoval, že žalobce požaduje vyloučení úředních osob z řízení jen kvůli jejich služebnímu poměru k ředitelství, což zákon výslovně zakazuje.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[11] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Navrhuje rozsudek městského soudu zrušit z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

[12] Stěžovatel namítá, že MVDr. N. uvedl ve svědecké výpovědi závěry, které mohl učinit jedině znalec. MVDr. N. však v řízení vystupoval a byl poučen jako svědek. Mohl tedy vypovídat pouze k pitvě služebního psa Connora, kterou provedl (tedy ji vnímal svými smysly). MVDr. N. se ale odborně vyslovil i k času a vlivům teploty na psí organismus. K těmto závěrům MVDr. N., které byly nad rámec provedené pitvy, a tedy i nad rámec jeho svědecké působnosti, neměl městský soud přihlídnout.

[13] Stěžovatel má za to, že městský soud a žalovaný nezohlednili, že psům nechal otevřené zadní dveře, které po návratu k vozidlu nalezl zavřené. Z výpovědi MVDr. N. přitom vyplynulo, že zavření dveří významně úhyn psů urychlilo. Proto je klíčové zjistit, (i) jak dlouho byli psi v autě uzavřeni, (ii) jak dlouhá doba by musela uplynout, aby psi uhynuli v případě zavřených dveří a (iii) jak dlouhá doba v případě otevřených dveří. Tyto doby přitom nebyly nijak zjišťovány. Pokud úhyn psů způsobilo zavření dveří (ať už třetí osobou či samovolně), nemůže být dovozena příčinná souvislost mezi stěžovatelovým jednáním a úhynem psů. Tvrzení, že dveře mohla zavřít třetí osoba, není účelové. Městský soud opomíjí, že na místě byly stěžovatelovy děti. Jedno z nich – nejpravděpodobněji stěžovatelova dcera – mohlo dveře zavřít.

[14] Stěžovatel trvá na závěru, že jednal v krajní nouzi. Stěžovatel se musel odebrat do domu a přesvědčit se, že si jeho syn nezpůsobil vážné zranění, a uklidnit ho. Poté musel uklidnit i svou dceru, která byla z celé situace v šoku a rovněž plakala. Zachoval se jako každý rodič, který se bojí o zdraví svých dětí. Situaci v danou chvíli nemohl vyhodnotit stejně jako ji vyhodnotily s odstupem času správní orgány. Obava o syna vysvětluje stěžovatelovo jednání. Snižuje jeho společenskou škodlivost.

[15] Stěžovatel dále uvádí, že jeho odpovědnost za přestupek je promlčená. Promlčecí doba podle § 32 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), je nepřekročitelná a již uplynula. Stěžovatel odkazuje na rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2018, č.j. 8 Afs 76/2017 - 88), podle něhož měl městský soud postupovat. Není možné běh promlčecí doby pozastavit po dobu řízení před městským soudem, ve kterém se stěžovatel úspěšně bránil proti nezákonnému rozhodnutí správního orgánu (tzn. po dobu prvního řízení před městským soudem vedeného pod sp. zn. 11 Ads 16/2021). Jinak by byl fakticky přijat výklad, který nezákonná rozhodnutí správních orgánů aprobuje, protože promlčecí doba by byla fakticky prodloužena k tíži stěžovatele. Stát je povinen striktně dodržovat právo v jeho ideální (škodu nepůsobící) interpretaci a nevydávat nezákonná rozhodnutí [viz např. bod 19 nálezu sp. zn. IV. ÚS 642/05 ze dne 28. 8. 2007 (N 133/46 SbNU 249)]. Ustanovení § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky je proto třeba ústavně konformně vyložit tak, že do promlčecí doby se ve stěžovatelově případě nezapočítá pouze druhé řízení před městským soudem, nikoli i to, v němž městský soud zrušil napadené rozhodnutí o odvolání. Promlčecí doba podle § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky tak již uplynula.

[16] Stěžovatel poté zdůrazňuje, že až z rozsudku městského soudu se dozvěděl, že porušil obě povinnosti uvedené v § 4 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona (tedy jak povinnost *chovat zvířata způsobem, v prostředí a podmínkách, které vyžadují jejich biologické potřeby, fyziologické funkce a zdravotní stav*, tak povinnost *předcházet poškození jejich zdraví*). Městský soud nevytkl žalovanému, že od začátku řízení stěžovateli nespecifikoval, kterou povinnost z § 4 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona údajně porušil. Stěžovatel se proto nemohl před správními orgány a soudy efektivně bránit.

[17] Stěžovatel vytýká městskému soudu, že se nesprávně vypořádal s námitkou systémové podjatosti. Stěžovatel zastává názor, že úřední osoby pražského ředitelství jsou podjaté, protože subordinačně podléhají služebnímu funkcionáři, který zároveň v řízení vystupoval jako správní orgán. Stejný správní orgán poté rozhoduje i v řízení o náhradě škody, které je souběžně proti stěžovateli vedeno. Stěžovatel má za to, že úřední osoby jednají v majetkovém zájmu správního orgánu, kterému úhynem služebního psa byla způsobena škoda. Navíc jsou pokyny správního orgánu subordinačně vázány. Nadto stěžovatel již v žalobě odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 1/19. Názor městského soudu, že takto formulovaná námitka je příliš obecná a není schopna dokázat, v čem konkrétně podjatost úředních osob pražského ředitelství spočívá, se argumentací stěžovatele blíže nezabývá. Proto je v této části rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný.

[18] Nakonec stěžovatel namítá, že se městský soud nesprávně vypořádal s otázkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Z rozhodnutí správních orgánů totiž stále není jasné, jaké důkazy byly použity a jak byly vyhodnoceny – zvláště v otázce uloženého správního trestu. Rozhodnutí správních orgánů si navíc v této otázce odporují.

[19] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje s posouzením městského soudu. MVDr. N. se mohl vyjádřit k okolnostem nad rámec pitvy, i když v řízení nevystupoval jako znalec. MVDr. N. totiž zpracoval protokol o pitvě, který má povahu odborného vyjádření. V trestní praxi je běžné, že zpracovatel odborného vyjádření v řízení vystupuje jako svědek a má možnost vyjádřit se i k dalším okolnostem, což potvrzuje judikatura Nejvyššího soudu.

[20] Žalovaný dále podotýká, že pouhé otevření jedné zadních dveří za vysokých teplot, skoro úplného bezvětrí a přímého slunečního svitu nemohlo zajistit dostatečný přísun vzduchu ve vozidle a vyloučit tak příčinnou souvislost stěžovatele k úhynu psů. Tvrzení, že dveře mohla zavřít stěžovatelova dcera, je účelové. Dokazování vyloučilo zavinění třetí osoby. Do protokolu o hlavním líčení stěžovatel navíc uvedl, že dveře zavřel vítr či pohyb psů. Není ani podstatné, jak dlouho stěžovatel psy v kufru ponechal. Postačuje zjištění, že stěžovatel psy v kufru ponechal tak dlouho, až uhynuli.

pokračování

[21] Podle žalovaného stěžovatel nejednal v krajní nouzi. Stěžovateli není dáváno za vinu, že psy ponechal v kufru, než jeho manželka vyjela z vrat, a že se následně přednostně věnoval synovi. Když však zjistil, že si syn nezpůsobil vážné zranění, měl psy neprodleně pustit. Pokud místo puštění psů utěšoval plačící děti, kterým však nehrozilo nebezpečí, nenaplnilo jeho jednání podmínky krajní nouze. Žalovaný uvádí, že stěžovatelovo jednání je společensky škodlivé. Společenská škodlivost je zvýšena stěžovatelovými zkušenostmi se psy, snahou účelově tvrdit, že smrt psů způsobila třetí osoba a naprostou absencí přiznání jakéhokoliv pochybení na jeho straně po celou dobu řízení.

[22] Podle žalovaného stěžovatelova odpovědnost za přestupek není promlčena. Zákon o odpovědnosti za přestupky připouští jediný a jednoznačný výklad. Promlčecí doba po dobu, po kterou probíhalo řízení před správním soudem, neběží. Tento výklad podporuje i důvodová zpráva k zákonu č. 417/2021 Sb., kterým se mění zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „novela č. 417/2021 Sb.“), která stavění promlčecí doby zavedla. Novela výslovně reagovala na ojedinělou judikaturu NSS, podle které je promlčecí doba nepřekročitelná. Kdyby po dobu řízení před správním soudem navíc promlčecí doba běžela, správní orgán by neměl po vrácení věci dostatek času učinit nové rozhodnutí. Nepřekročitelnost promlčecí doby by též zvýšila motivaci k podávání obstrukčních žalob.

[23] Žalovaný je přesvědčen, že stěžovateli bylo od začátku řízení jasné, pro který skutek s ním správní orgány vedou řízení. Nic nenasvědčuje, že by nevěděl, kam směřovat svou obhajobu. Je zřejmé, že stěžovatel porušil obě povinnosti v § 4 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona, o čemž svědčí i jeho argumentace, která míří proti oběma povinnostem.

[24] Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou systémové podjatosti. Služební zařazení samo o sobě nemůže vyloučit úřední osobu z řízení. Stěžovatelův odkaz na nálezy Ústavního soudu je nepřiléhavý a v praxi překonaný. Řízení o náhradě škody navíc vedou jiné úřední osoby, než které vedly přestupkové řízení. Stěžovatel je totiž od 1. 6. 2024 zařazen u Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „středočeské ředitelství“). Proto pravomoc v řízení o náhradě škody má náměstek ředitele pro ekonomiku středočeského ředitelství, nikoliv pražského (srov. čl. 9 odst. 2 závazného pokynu č. 75/2013 policejního prezidenta).

[25] Žalovaný má za to, že je stanovení trestu v rozhodnutích správních orgánů plně přezkoumatelné. Žalovaný, který se ztotožnil s posouzením náměstka ředitele, při výměře trestu zohlednil, (i) že stěžovatel byl za plnění služebních povinností opakovaně odměňován, (ii) že v posledním služebním hodnocení byl ohodnocen „velmi dobře“, (iii) stěžovatelův kladný vztah ke zvířatům, (iv) traumatizující účinky spojené s úhynem psů a (v) délku řízení. Z rozhodnutí žalovaného je patrné, že tyto okolnosti zjistil z ústního jednání se žalobcem, z výpovědí svědků, z výsledků služebního hodnocení a z přehledu o odměnách a trestu. Rozpor v rozhodnutích správních orgánů žalovaný nespatřuje. Stěžovatel navíc tuto námitku nijak dále nekonkretizoval.

III. Právní posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[26] Kasační stížnost je přípustná. NSS neshledal nedostatky podmínek řízení či jiné překážky, které by bránily dalšímu postupu ve věci. Napadený rozsudek proto přezkoumal v rozsahu a z důvodů, který byly vymezeny v kasační stížnosti (§ 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s). Přihlédl k případným vadám, které je povinen zkoumat z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s).

[27] Kasační stížnost **není** důvodná.

[28] Nejprve se NSS zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, kterou stěžovatel spatřuje v tom, že městský soud nedostatečně vypořádal jeho námitku systémové podjatosti pražského ředitelství. Tvrzení stěžovatele není korektní. Městský soud se s námitkou vypořádal dostatečně a přezkoumatelným způsobem, a to v bodě 49. napadeného rozsudku. NSS se ztotožňuje s názorem městského soudu, že stěžovatel spatřuje podjatost jen ve služebním poměru úředních osob ke správnímu orgánu. Služební poměr však nemůže sám o sobě úřední osoby z řízení vyloučit (srov. § 14 odst. 2 správního řádu).

[29] NSS ve své judikatuře § 14 odst. 1 správního řádu (viz zejména usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 - 119, č. 2802/2013 Sb. NSS, a na něj navazující rozhodnutí) vysvětlil, že u úředních osob, které jsou v zaměstnaneckém či jemu obdobném poměru k subjektu, jehož zájmy mohou být v řízení, v němž rozhodují, dotčeny, existuje tzv. „systémové riziko podjatosti“. Rozšířený senát měl za to, že systémová podjatost takto vystupujících úředních osob není dána samotnou existencí zaměstnaneckého či jiného obdobného poměru, ale pouze v případě překročení kritické míry systémového rizika. Tento závěr je platný i po následné novelizaci správního řádu, která doplnila do zákona § 14 odst. 2. Po přidání tohoto paragrafu je však třeba ještě důrazněji dbát na existenci závažných skutečností svědčících pro vyloučení úředních osob (rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2023, č. j. 6 As 52/2023 - 127). Typickým příkladem okolností svědčících o možném překročení kritické míry systémového rizika může být např. výrazný politický či mediální zájem o výsledek posuzované věci.

[30] Městský soud správně uvedl, že systémovou podjatost nemůže založit ani do určité míry konkretizující námitka, že úřední osoby jednají v majetkovém zájmu pražského ředitelství (protože právě pražskému ředitelství způsobil úhyn služebního psa Connora škodu), přičemž tyto úřední osoby jsou zároveň subordinačně vázány pokyny ředitele, který v přestupkovém řízení vystupoval jako správní orgán. Takové upřesnění však stále míří pouze na služební poměr úředních osob k pražskému ředitelství, a proto nemůže vyloučit tyto osoby z přestupkového řízení.

[31] Není přitom pravda, že by v řízení o náhradě škody rozhodoval stejný správní orgán, který vedl i přestupkové řízení. Stěžovatel je od 1. 6. 2024 přerazen u *středočeského* ředitelství. Pravomoc v řízení o náhradě škody proto má náměstek ředitele pro ekonomiku středočeského ředitelství, nikoliv pražského (srov. čl. 9 odst. 2 závazného pokynu č. 75/2013 policejního prezidenta). Na skutečnost, že řízení o náhradě škody vedou jiné úřední osoby navíc žalovaný upozorňoval již při ústním jednání před městským soudem, na což stěžovatel nijak nereagoval.

pokračování

[32] Městský soud se sice výslovně nezabýval nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 6 2020, sp. zn. Pl. ÚS 1/19, na který stěžovatel odkázal v žalobě. Ani tato skutečnost však nemůže založit nepřezkoumatelnost jeho rozsudku. Správní soud nemá povinnost vypořádat každou dílčí námitku žalobce. Odkazovaný nález navíc skutečně není pro posuzovanou věc přílehlavý, neboť v něm Ústavní soud shledal riziko systémové podjatosti v situaci, kde o náhradě újmy za nezákonné rozhodnutí rozhodoval tentýž vedoucí příslušník, který nezákonné rozhodnutí vydal. Závěry tohoto nálezu navíc již byly překonány (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 2. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 4/22 a usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 23. 5. 2023, č. j. Konf 23/2021-30). Tato námitka je proto nedůvodná.

[33] Dále se NSS zabýval námitkami směřujícími proti hodnocení výpovědi MVDr. N.. MVDr. N. se k věci vyjadřoval z pozice odborného pracovníka patologie a parazitologie Státního veterinárního ústavu Praha. Ve výpovědi vycházel jak z přímých poznatků z pitvy, tak z odborné literatury. MVDr. N. sice v řízení vystupoval jako svědek, přesto odborné závěry (např. o času a teplotních vlivech na psí organismus) učinit mohl. MVDr. N. zpracoval protokol o pitvě, který má povahu odborného vyjádření. V trestní praxi je v takovém případě běžné, že zpracovatel odborného vyjádření je ve věci, ve které není zadán znalecký posudek, poučen a vyslechnut jako svědek (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 1. 2023, sp. zn. 6 Tdo 23/2023). Zpracovatel odborného vyjádření se tak může, byť z pozice svědka, vyjádřit i k dalším odborným otázkám. K vyjádřením může poté přihlídnout jak trestní soud, tak správní orgán, který v následném přestupkovém řízení vycházel mimo jiné z materiálů trestního spisu. NSS již dříve dovodil, že ve správním řízení je přípustné využití důkazů získaných v trestním řízení (srov. kupř. rozsudky NSS ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, ze dne 17. 6 2015, č. j. 1 As 168/2014 - 27, a ze dne 11. 1. 2018, č. j. 1 As 308/2017 - 33).

[34] Městský soud rovněž dostatečně zohlednil skutečnost, že stěžovatel nechal při odchodu od vozidla otevřené zadní dveře, které po návratu k vozidlu našel zavřené (body 44 a 45 napadeného rozsudku). Zavření dveří nemohlo přerušit příčinný řetězec vedoucí k úhynu psů, protože – jak vyplynulo z výpovědi MVDr. N. – *samotné otevření dveří stěžovatelem úhyn psů pouze zpomalilo, ale nebylo způsobilé úhynu zabránit*. Ze svědeckých výpovědí MVDr. N. a mjr. K. dále plyne, že *rozhodující je zajistit dostatečné proudění vzduchu uvnitř vozidla*. Stěžovatel však dostatečný přísun vzduchu nezajistil. Otevření jedné zadních dveří totiž dostatečné proudění vzduchu zajistit nedokázalo vzhledem k vysokým teplotám, přímému slunečnímu svitu a téměř úplnému bezvětrí. Právě proto, že stěžovatel za těchto podmínek nezajistil dostatečné proudění vzduchu uvnitř vozidla, je jeho jednání v příčinné souvislosti s úhynem psů.

[35] Pro posouzení stěžovatelovy odpovědnosti tak není podstatné, že se dveře zavřely ani jak se zavřely. Ať už to byl vítr, pohyb psů či – jak teprve v kasační stížnosti tvrdí stěžovatel – jeho nezletilá dcera, zavření dveří jen urychlilo následek, který stěžovatel způsobil svým vědomě nedbalým jednáním. Z téhož důvodu nebylo nutné zjistit, jak dlouho stěžovatel psy v kufru zanechal. Stejně tak nebylo nutné zjistit a porovnat, za jak dlouho by psi uhynuli v případě zavřených dveří, a v případě, že by dveře zůstaly otevřené. Městský soud i správní orgány postupovaly správně, když se těmito podružnostmi nezabývaly.

K prokázání příčinné souvislosti totiž plně postačuje dokázané zjištění, že stěžovatel ponechal psy v kufru dostatečně dlouho na to, aby jim podmínky ve vozidle způsobily smrt, a to neohledně na to, zda zadní dveře byly otevřené či nikoli.

[36] Nedůvodná je rovněž námitka týkající se vyhodnocení existence krajní nouze. Její existenci dovozuje stěžovatel z tvrzení, že žalobce uložil psy do kufru, aby neutekli, zatímco jeho manželka vyjížděla z brány. Při zavírání brány po manželčině odjezdu oznámila žalobci jeho nezletilá dcera, že jeho dvouletý syn upadl v domě a pláče. Žalobce proto nechal psy v kufru vozidla, aby neutekli nedovřenou branou, otevřel jedny zadní dveře, aby jim zajistil přívod vzduchu, a odebral se k synovi. Když zjistil, že plačící syn není vážně zraněn, uklidňoval ho. Následně musel uklidňovat i dceru, jelikož se ze šoku dala také do pláče. Poté se měl znovu rozplakat syn a tato situace se několikrát opakovala, než se žalobci podařilo obě děti utiшит. Poté se žalobce vrátil k vozidlu, aby psy pustil. Bylo však již pozdě.

[37] Nutnost přesvědčit se, že si stěžovatelův syn nezpůsobil zranění, by zajisté ospravedlňovalo chvilkové zavření psů v kufru auta. Krajní nouze však v každém případě skončila nejpozději ve chvíli, kdy stěžovatel zjistil, že jeho synovi nehrozí akutní nebezpečí. Následné tvrzené „kruhové utěšování“ jednotlivých potomků, kterým zjevně nehrozilo žádné další nebezpečí, v situaci, kdy na vlastním pozemku ve vlastním vozidle v důsledku horka hynou na stěžovateli závislá zvířata, lze vnímat různě, ale rozhodně ne jako krajní nouzi vylučující protiprávnost.

[38] Neobstojí ani stěžovatelova námitka týkající se promlčení odpovědnosti za přestupek. Zákon stanoví, že se doba, po níž běželo řízení před správním soudem, do promlčecí doby nezapočítává (§ 32 odst. 1 a 3 zákona o odpovědnosti za přestupky). Toto pravidlo zákonodárce zdůraznil vložním § 32 odst. 3 věty druhé do zákona o odpovědnosti za přestupky (zákonem č. 417/2021 Sb.). V důvodové zprávě k novele pak výslovně uvedl, že takto reaguje na stěžovatelem citovaný rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2018, č. j. 8 Afs 76/2017 - 88. Právní názor zaujatý tímto rozsudkem je v rozhodovací praxi správních soudů ojedinělý a překonaný (mimo jiné i zmíněnou změnou právní úpravy).

[39] Jelikož se promlčecí doba „prodlužuje“ o dobu řízení před správním soudem, není odpovědnost stěžovatele promlčena ani ve smyslu § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky (jak městský soud osvětlil v bodě 37) a ze stejného důvodu ani ve smyslu § 30 písm. a) tohoto zákona (jak městský soud dovodil v bodě 38). Na uvedeném závěru nic nemění skutečnost, že stěžovatel v původním řízení před městským soudem uspěl. Opačný výklad by byl v rozporu s platnou právní úpravou a motivoval by k podávání preventivních obstrukčních žalob s cílem nechat promlčecí dobu doběhnout před v řízení správním soudem.

[40] NSS neshledal důvodnou ani námitku, že skutkovou podstatu specifikoval až rozsudek městského soudu. Je zjevné, že stěžovatel porušil svým jednáním obě povinnosti v § 4 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona, tedy jak povinnost *chovat zvířata způsobem, v prostředí a podmínkách, které vyžadují jejich biologické potřeby*, tak povinnost *předcházet poškození jejich zdraví*, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 71 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona. Stěžovatelovo jednání bylo totiž jednoznačně popsáno již

pokračování

v oznámení o zahájení řízení. Stěžovatelova argumentace konzistentně před správními orgány i soudy směřovala proti porušení obou povinností. Nelze tak přisvědčit stěžovateli, že nemohl vědět, jak přizpůsobit svou obhajobu.

[41] Konečně přezkoumatelné a logické je i rozhodnutí žalovaného i v otázce trestu. Žalovaný, který se ztotožnil s rozhodnutím náměstka ředitele, při závěru o trestu zohlednil, (i) že byl stěžovatel za plnění služebních povinností v minulosti opakovaně odměňován, (ii) že byl v posledním služebním hodnocení ohodnocen „velmi dobře“, (iii) stěžovatelův kladný vztah ke zvířatům, (iv) traumatizující účinky spojené s úhynem obou psů a (v) délku řízení. Z rozhodnutí žalovaného je patrné, že tyto faktory zjistil žalovaný z ústního jednání se žalobcem, z výpovědí svědků, z výsledků služebního hodnocení a z přehledu o odměnách a trestech. Tyto závěry jsou konzistentní s prvostupňovým rozhodnutím. NSS proto neshledal v tomto ohledu žádný rozpor a povšechné kasační námitce rovněž nepřisvědčil.

IV. Závěr a náklady řízení

[42] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[43] O náhradě nákladů řízení NSS rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch. Nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. NSS mu proto nepřiznal náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2025

Michal Bobek
předseda senátu